

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

14 юни 2016 година**

„Жалба за отмяна — Обща външна политика и политика на сигурност (ОВППС) — Решение 2014/198/ОВППС — Споразумение между Европейския съюз и Обединена република Танзания относно условията за прехвърляне в Обединена република Танзания на лица, заподозрени в пиратска дейност, и свързаното с тях иззето имущество от ръководените от Европейския съюз военноморски сили — Избор на правното основание — Задължение за изчерпателно и незабавно информирание на Европейския парламент на всички етапи на процедурата за водене на преговори и сключване на международни споразумения — Запазване на последиците на решението в случай на отмяна“

По дело C-263/14

с предмет жалба за отмяна на основание член 263 ЕО, подадена на 28 май 2014 г.,

Европейски парламент, за който се явяват R. Passos, A. Caiola и M. Allik, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател,

подпомаган от:

Европейска комисия, за която се явяват M. Konstantinidis, R. Troosters и D. Gauci, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

встъпила страна,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват F. Naert, G. Étienne, M. Bishop и M.-M. Joséphidès, в качеството на представители,

ответник,

подпомаган от:

Чешка република, за която се явяват M. Smolek, E. Ruffer, J. Vlácil, J. Škeřik и M. Hedvábná, в качеството на представители,

Кралство Швеция, за което се явяват A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, M. Rhodin, E. Karlsson и L. Swedenborg, в качеството на представители,

** Език на производството: английски.

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явяват J. Kraehling и V. Кауе, в качеството на представители, подпомагани от G. Facenna, barrister,

встъпили страни,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: К. Lenaerts, председател, А. Tizzano, заместник-председател, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, Ал. Арабаджиев, С. Toader, D. Šváby и С. Lycourgos, председатели на състави, А. Rosas (докладчик), Е. Juhász, М. Safjan, М. Berger, Е. Jarašiūnas, С. G. Fernlund и К. Jürimäe, съдии,

генерален адвокат: J. Kokott,

секретар: L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 22 септември 2015 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 28 октомври 2015 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 С жалбата си Европейският парламент иска, от една страна, отмяна на Решение 2014/198/ОВППС на Съвета от 10 март 2014 година за подписване и сключване на Споразумението между Европейския съюз и Обединена република Танзания относно условията за прехвърляне в Обединена република Танзания на лица, заподозрени в пиратска дейност, и свързаното с тях иззето имущество от ръководените от Европейския съюз военноморски сили (ОВ L 108, стр. 1, наричано по-нататък „обжалваното решение“) и от друга страна, запазване на правните последици на това решение.

Правна уредба

Международното право

Конвенция на ООН по морско право

- 2 Конвенцията на Организацията на обединените нации по морско право, подписана в Монтего Бей на 10 декември 1982 г., влиза в сила на 16 ноември 1994 г. Тя е одобрена с Решение 98/392/ЕО на Съвета от 23 март 1998 година за сключване от Европейската общност на Конвенция на Организацията на обединените нации по морско право от 10 декември 1982 година и на Споразумението от 28 юли 1994 година по отношение прилагането на част XI от Конвенцията (ОВ L 179, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 4, том 4, стр. 103).

- 3 Част VII от Конвенцията е озаглавена „Открито море“, а раздел 1 от нея, озаглавен „Общи разпоредби“, включва членове 100—107, които съдържат правната уредба на борбата срещу пиратството. Член 100 от Конвенцията задължава всички държави да си сътрудничат при преследването на пиратството. Членове 101 и 103 определят съответно понятията „пиратство“ и „пиратски кораб или въздухоплавателно средство“.
- 4 Член 105 от Конвенцията на ООН по морско право е озаглавен „Завземане на пиратски кораб или въздухоплавателно средство“ и гласи:

„Всяка държава може в открито море или във всяко друго място, което не е под юрисдикцията на нито една държава, да завземе пиратски кораб или въздухоплавателно средство или кораб или въздухоплавателно средство, завзето чрез пиратски действия и намиращо се под контрола на пиратите, да задържи намиращите се на борда му лица и да завладее намиращото се на борда му имущество. Съдебните органи на държавата, която е извършила завземането, могат да решат какви наказания да се наложат и могат също така да определят какви действия трябва да се предприемат по отношение на корабите, въздухоплавателните средства или имуществото, при условие че се спазят правата на трети страни, действащи добросъвестно“.

Правото на Съюза

Съвместно действие 2008/851/ОВППС

- 5 Съвместно действие 2008/851/ОВППС на Съвета от 10 ноември 2008 година относно военната операция на Европейския съюз, предназначена да допринесе за възпирането, предотвратяването и потушаването на пиратските действия и въоръжените грабежи край бреговете на Сомалия (ОВ L 301, стр. 33), изменено с Решение 2012/174/ОВППС на Съвета от 23 март 2012 г. (ОВ L 89, стр. 69, наричано по-нататък „Съвместно действие 2008/851“), е прието на основание член 14 ЕС, член 25, трета алинея ЕС и член 28, параграф 3 ЕС. Въпросната операция е наречена „Аталанта“.
- 6 Член 1 от това съвместно действие е озаглавен „Мисия“ и параграф 1 от него гласи:

„Европейският съюз [...] провежда военна мисия в подкрепа на Резолюции 1814 (2008), 1816 (2008), 1838 (2008), 1846 (2008) и 1851 (2008) на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации [...], по начин, съответстващ на действията, разрешени в случай на пиратство, в приложение на членове 100 и следващите на Конвенцията по морско право, [...] и по-специално посредством ангажиментите, поети заедно с трети държави, наричана по-нататък („Atalanta“), предназначена да допринесе:

- за защитата на корабите на [Световната програма по изхранване], които доставят хранителни помощи на разселените лица в Сомалия, в съответствие с мандата на Резолюция 1814 (2008) на [Съвета за сигурност на ООН]; и
- за защитата на уязвими кораби, които плават край бреговете на Сомалия, както и за възпирането, предотвратяването и потушаването на пиратските действия и въоръжените грабежи край бреговете на Сомалия, в съответствие с мандата, определен в Резолюции 1846 (2008) и 1851 (2008) на [Съвета за сигурност на ООН]“.

7 Член 2 от посоченото съвместно действие е озаглавен „Мандат“ и предвижда:

„При условията, определени от приложимото международно право, по-специално Конвенцията на Организацията [на] обединените нации по морско право, и от Резолюции 1814 (2008), 1816 (2008) и 1838 (2008) на [Съвета за сигурност на ООН], и в рамките на възможностите, с които разполага, Atalanta:

[...]

д) с оглед на евентуалното образуване на наказателни производства от страна на компетентните държави при условията, предвидени в член 12, може да арестува, задържа и прехвърля лица, които са заподозрени, че възнамеряват, по смисъла на членове 101 и 103 от Конвенцията на ООН по морско право, да извършат, че извършват или че са извършили пиратски действия или въоръжени грабежи в зоните, в които има присъствие, както и да завзема пиратски кораби или кораби на извършители на въоръжени грабежи, както и кораби, които са пленени в резултат на пиратско действие или въоръжен грабеж и които са под контрола на пирати или извършители на въоръжени грабежи, както и имуществото на борда на такива кораби;

[...]“.

8 Член 10 от Съвместното действие е озаглавен „Участие на трети държави“ и гласи:

„1. Без да се засягат независимостта при вземане на решения на [Съюза] и единната институционална рамка и в съответствие с приложимите насоки на Европейския съвет, трети държави могат да бъдат поканени да участват в операцията.

[...]

3. Конкретните условия за участието на трети държави са предмет на споразумения, които се сключват в съответствие с процедурата, предвидена в член 37 [ДЕС]. Когато [Съюзът] и трета държава са сключили споразумение, установяващо рамката за участие на третата държава в операции на [Съюза] по управление на кризи, разпоредбите на това споразумение се прилагат в рамките на настоящата операция.

[...]

6. Условията за прехвърляне на арестуваните и задържаните лица към трета държава, участваща в операцията, с оглед упражняване на правораздавателната компетентност на тази държава, се приемат при сключването или изпълнението на споразуменията за участие, посочени в параграф 3“.

9 Член 12 от това съвместно действие е озаглавен „Прехвърляне на лица, арестувани и задържани с оглед наказателното им преследване“ и гласи:

„1. Въз основа на съгласието на Сомалия за упражняване на юрисдикцията на държавите членки или на трети държави, от една страна, и от друга страна — на член 105 от Конвенцията на ООН по морско право, арестуваните и задържаните с оглед наказателното им преследване лица, които са заподозрени, че възнамеряват, по смисъла на членове 101 и 103 от Конвенцията на ООН по

морско право, да извършат, че извършват или че са извършили пиратски действия или въоръжени грабежи в териториалните или вътрешните води на Сомалия или в открито море, както и имуществото, послужило за извършване на тези деяния, се прехвърлят на:

- компетентните власти на държавата членка или на трета държава, участваща в операцията, под чието знаме плава корабът, осъществил залавянето, или
- ако посочената държава не може или не желае да упражни своята юрисдикция — на държава членка или на всяка трета държава, която желае да упражни юрисдикцията си по отношение на посочените по-горе лица и имущество.

2. Лицата, които са заподозрени, че възнамеряват, по смисъла на членове 101 и 103 от Конвенцията на ООН по морско право, да извършат, че извършват или че са извършили пиратски действия или въоръжени грабежи и които са арестувани и задържани с оглед на наказателното им преследване от силите на *Atalanta* в териториалните води, вътрешните води или архипелажните води на други държави в региона, както и имуществото, послужило за извършване на тези деяния, могат — със съгласието на тези държави — да бъдат прехвърляни с цел наказателно преследване на компетентните органи на съответната държава или, със съгласието на последната, на компетентните органи на друга държава.

3. Нито едно от лицата, посочени в параграфи 1 и 2, не може да бъде прехвърлено в трета държава, освен ако условията на прехвърлянето не са били договорени със съответната трета държава, при спазване на приложимото международно право, в частност на международното право в областта на правата на човека, за да се гарантира по-специално, че никое лице няма да бъде подложено на смъртно наказание, на мъчения или друго жестоко, нечовешко или унижително отношение“.

Споразумението ЕС—Танзания

- 10 Член 2 от Споразумението между Европейския съюз и Обединена република Танзания относно условията за прехвърляне в Обединена република Танзания на лица, заподозрени в пиратска дейност, и свързаното с тях иззето имущество от ръководените от Европейския съюз военноморски сили (ОВ L108, 2014 г., стр. 3, наричано по-нататък „Споразумението ЕС—Танзания“) е озаглавен „Определения“ и предвижда:

„За целите на настоящото споразумение:

- а) „Военноморски сили, ръководени от Европейския съюз (EUNAVFOR)“ означава военните щабове на ЕС и националните контингенти, участващи в операцията на ЕС „*Atalanta*“, техните кораби, въздухоплавателни средства и имущество;

[...]

- е) „прехвърлено лице“ означава всяко лице, заподозряно в намерение да извърши, извършващо или извършило пиратски действия и прехвърлено от EUNAVFOR в Танзания съгласно настоящото споразумение“.

- 11 Член 1 от Споразумението е озаглавен „Цел“ и гласи:

„С настоящото споразумение се определят условията и редът за прехвърляне от EUNAVFOR в Танзания на лица, заподозрени в намерение да извършат, извършващи или извършили пиратски действия и задържани от EUNAVFOR, както и на свързаното с тях иззето от EUNAVFOR имущество, и за отношението към тях след такова прехвърляне“.

- 12 Член 3 от Споразумението закрепва общите принципи, уреждащи в частност условията и реда за прехвърляне на задържаните от EUNAVFOR заподозрени в пиратство лица на танзанийските власти, като сред тези принципи е и принципът за третирането на тези лица в съответствие с международните задължения в областта на правата на човека. Освен това член 4 от Споразумението урежда условията във връзка с отношението към прехвърлените лица, наказателното им преследване и съдебния процес, а член 5 гласи, че тези лица не може да бъдат съдени за престъпление, максималното наказание за което е по-строго от доживотен затвор.
- 13 Член 6 от Споразумението ЕС—Танзания се отнася до обмена на документи и сведения във връзка с прехвърлянето на посочените лица. Член 7, параграф 1 от Споразумението гласи, че „[в] рамките на средствата и възможностите си [Съюзът] и EUNAVFOR предоставят на Танзания всякаква помощ във връзка с разследването и наказателното преследване на прехвърлените лица“.
- 14 Съгласно член 8 от Споразумението ЕС—Танзания нито една част на това споразумение няма за цел да се отклонява, нито може да се тълкува като дерогация на права, които прехвърлените лица може да имат съгласно приложимото национално или международно право. Член 9 от Споразумението се отнася до връзките между танзанийските власти и органите на Съюза, както и до уреждането на споровете. Накрая, членове 10 и 11 от Споразумението уреждат договореностите за изпълнение на споразумението и влизането му в сила.

Обстоятелствата по спора и обжалваното решение

- 15 През 2008 г. в частност с резолюции 1814 (2008), 1816 (2008) и 1838 (2008) Съветът за сигурност на ООН (наричан по-нататък „Съветът за сигурност“) изразява дълбока загриженост по повод на заплахата, която пиратските действия и въоръжените грабежи срещу кораби създават за превозването на хуманитарната помощ в Сомалия, за международното корабоплаване и за сигурността на морските търговски пътища, а също и за други уязвими кораби, включително извършващите риболовна дейност в съответствие с международното право. В преамбюла на Резолюция 1846 (2008) Съветът за сигурност също така отбелязва, че пиратските действия и въоръжените грабежи срещу кораби в териториалните води на Федерална република Сомалия или в открито море край нейните брегове влошават значително положението в страната, което продължава да бъде заплахата за международния мир и сигурността в региона.
- 16 В този контекст в точка 14 от тази резолюция Съветът за сигурност приканва всички държави, и по-специално държавите на флага, пристанищните и крайбрежните държави, както и държавите, чиито граждани са пострадали или извършителите на пиратски действия или въоръжени грабежи, а също и държавите, които имат компетентност по силата на международното или на своето национално право, да си сътрудничат при определянето на компетентната държава и да предприемат надлежните действия за разследване и наказателно преследване на извършителите на пиратски действия и въоръжени грабежи край бреговете на Сомалия в съответствие с приложимото международно право, включително с международното право по правата на човека, и да подкрепят тези усилия, по-специално като оказват логистично и правно съдействие по отношение на лицата, намиращи се под тяхна юрисдикция и под техен контрол, като пострадали, свидетели и задържани лица в рамките на операции, проведени по силата на тази резолюция.
- 17 В девето съображение от Резолюция 1851 (2008) Съветът за сигурност отбелязва със загриженост, че липсата на средства, отсъствието на вътрешно законодателство и несигурността във връзка със съдбата на пиратите след залавянето им се явяват пречка пред провеждането на по-енергични международни действия срещу пиратите, действащи край бреговете на Сомалия, а в някои случаи са наложили тяхното освобождаване, без предаването им на съд. В точка 3 от

тази резолюция той приканва всички държави и регионални организации, които се борят срещу пиратството край бреговете на Сомалия, да сключат специални споразумения или договорености със страните, които са готови да задържат заловените пирати, така че да приемат на борда служители на правоприлагащите органи („shipriders“) на тези страни, особено на страните от региона, с цел да се улесни разследването и наказателното преследване на лицата, задържани в резултат на тези операции.

- 18 В отговор на тези резолюции Съюзът приема Съвместно действие 2008/851, въз основа на което от ноември 2008 г. провежда операция „Аталанта“, с която допринася в частност за борбата срещу пиратството край бреговете на Сомалия.
- 19 Във връзка с тази военна операция на 22 март 2010 г. Съветът на Европейския съюз изпраща писмо на Парламента, в което отбелязва необходимостта от провеждане на преговори и сключване на международни споразумения с някои трети държави. В писмото Съветът напомня, че съгласно член 12 от Съвместно действие 2008/851 лицата, които са извършили или са заподозрени в извършване на пиратски действия или въоръжени грабежи в териториалните води на Федерална република Сомалия или в открито море и които са арестувани и задържани с оглед наказателно преследване, както и имуществото, послужило за извършване на тези действия, могат да бъдат прехвърлени във всяка трета държава, която желае да упражни компетентността си по отношение на тези лица или това имущество, при положение че условията за прехвърлянето са договорени с тази трета държава при спазване на приложимото международно право. Освен това с писмото Съветът уведомява Парламента, че на същия ден е дал разрешение на върховния представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност (наричан по-нататък „върховният представител“) да започне преговори по член 37 ДЕС за сключването на споразумения за прехвърляне с Република Мавриций, Република Мозамбик, Република Южна Африка, Обединена република Танзания и Република Уганда.
- 20 С писмо от 19 март 2014 г. Съветът уведомява Парламента, че на 10 март 2014 г. е приел обжалваното решение в резултат от приключването на преговорите с Обединена република Танзания.
- 21 Споразумението ЕС—Танзания е подписано в Брюксел на 1 април 2014 г. Текстът на споразумението и обжалваното решение са публикувани в *Официален вестник на Европейския съюз* на 11 април 2014 г.

Исканията на страните и производството пред Съда

- 22 Парламентът моли Съда да отмени обжалваното решение, да разпореди запазване на правните му последици до приемането на ново решение и да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.
- 23 Главното искане на Съвета е Съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и да осъди Парламента да заплати съдебните разноски. При условията на евентуалност, ако искането за отмяна на обжалваното решение бъде уважено, Съветът моли правните последици на решението да бъдат запазени до влизането в сила на решението, което ще го замести, ако отмяната бъде постановена на първото изтъкнато от жалбоподателя основание, или пък да бъдат запазени без ограничение във времето, ако отмяната бъде постановена единствено на второто изтъкнато основание.

- 24 С акт на председателя на Съда от 3 октомври 2014 г. Чешката република, Кралство Швеция и Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия са допуснати да встъпят в подкрепа на исканията на Съвета. Европейската комисия е допусната да встъпи в подкрепа на исканията на Парламента.

По жалбата

- 25 В жалбата си Парламентът сочи две основания за отмяна на решението. Като първо основание той твърди, че обжалваното решение неправилно е прието единствено на основание член 37 ДЕС и че съответно не е трябвало да бъде приемано по специалната процедура за споразуменията, попадащи изключително в областта на общата външна политика и политика на сигурност (ОВППС), процедура, която е установена с член 218, параграф 6, втора алинея, първа част от изречението ДФЕС и напълно изключва участието на Парламента. Подходящото правно основание за приемането на такова решение били членове 37 ДЕС, 82 ДФЕС и 87 ДФЕС и то можело да бъде приемано само по реда на член 218, параграф 6, втора алинея, буква а), подточка v) ДФЕС, който предвижда Парламентът да дава одобрение. Като второ отменително основание Парламентът поддържа, че в нарушение на член 218, параграф 10 ДФЕС Съветът не го е информирал незабавно и изчерпателно на всички етапи на процедурата за водене на преговори и сключване на Споразумението ЕС—Танзания.

По първото отменително основание — неправилен избор на правното основание на обжалваното решение

Доводи на страните

- 26 Във връзка с първото посочено отменително основание Парламентът изтъква, че Съветът неправилно е приел, че обжалваното решение се отнася до международно споразумение, попадащо „изключително“ в областта на ОВППС по смисъла на член 218, параграф 6, втора алинея, първа част от изречението ДФЕС. Той твърди, че поради липсата на одобрение от негова страна решението е прието в нарушение на Договорите. Той поддържа, че Споразумението ЕС—Танзания има двойна цел, доколкото се отнася както до ОВППС, така и до областите на съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси и полицейското сътрудничество, области, в които се прилага обикновената законодателна процедура. Затова Парламентът смята, че обжалваното решение е трябвало да бъде прието с правно основание членове 37 ДЕС, 82 ДФЕС и 87 ДФЕС и съответно по реда на член 218, параграф 6, втора алинея, буква а), подточка v) ДФЕС.
- 27 Парламентът отбелязва, че изборът на правното основание трябва да почива на обективни критерии, които подлежат на съдебен контрол, сред които са по-специално целта и съдържанието на съответния акт. В това отношение целта на Споразумението ЕС—Танзания била да се гарантира, че съответните държави членки няма да са длъжни сами да провеждат наказателното производство, и да се улесни сътрудничеството между техните органи и тези на Обединена република Танзания, като се създаде правна рамка за предаването на заподозрените на тази трета държава, така че тя да провежда разследванията и наказателното преследване. Освен това Споразумението съдържало разпоредби, отнасящи се пряко до съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси и полицейското сътрудничество, и в частност до третирането на прехвърляните лица, наказателното им преследване и съдебния процес.
- 28 Всъщност Споразумението ЕС—Танзания не било свързано изключително с ОВППС. В това отношение Парламентът смята, че Споразумението не може да се смята единствено за аспект на международната задача на Съюза за запазване на мира, предотвратяване на конфликтите и укрепване на международната сигурност. В действителност споразумението имало за цел и да

даде възможност за прехвърляне на заподозрените в престъпна дейност лица, които попадат под юрисдикцията на държавите членки и се намират на територията на Съюза, на съдебните и полицейските органи на трета държава, така че те да могат да упражнят спрямо заподозрените правомощията си за разследване и наказателно преследване.

- 29 В това отношение Парламентът подчертава, че полицейските и съдебните органи на държавите членки биха могли и сами да упражнят тези правомощия. Всъщност в случаите, когато задържаните лица се прехвърлят не на танзанийските власти, а на компетентните органи на държавите членки, силите EUNAVFOR не провеждали военна операция, а по-скоро действали като административен орган. В това отношение не можело само защото изпълнението им е възложено на военноморски сили, прехвърлянията да се окачествяват като военни действия или действия в областта на сигурността и съответно да се разглеждат като спадащи изключително към областта на ОВППС.
- 30 Извън това, нито международното право, нито резолюциите на Съвета за сигурност, нито мандатът на операция „Аталанта“ съгласно Съвместно действие 2008/851 изисквали прехвърляне на задържаните от EUNAVFOR пирати на трети държави. В това отношение Парламентът твърди, че първо предложение на член 12, параграф 1 от Съвместното действие предвижда хипотезата на прехвърляне на заподозрените в пиратски действия лица на компетентните органи на държавите членки, а едва второ предложение от тази разпоредба се отнася до прехвърлянето им в трета държава.
- 31 За да покаже, че е налице пряка и тясна връзка между Споразумението и пространството на свобода, сигурност и правосъдие по смисъла на дял V от Договора за функционирането на ЕС, Парламентът посочва, че арестуваните и задържаните лица, заподозрени в пиратски действия, както и иззетото им имущество се намират под юрисдикцията на държавите членки, участващи в EUNAVFOR. Всъщност като последица от прехвърлянето на такива лица и такова имущество от Съюза в трета държава, в случая в Обединена република Танзания, компетентните органи на тези държави членки губели възможността да упражнят съгласно своето право правомощията си за разследване, наказателно преследване и съдене. Пиратството било обект на борбата срещу международната престъпност, област, отнасяща се към пространството на свобода, сигурност и правосъдие, и в частност към свързаните с това пространство разпоредби за съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси и полицейското сътрудничество. При тези условия не можело в международно споразумение като Споразумението ЕС—Танзания да се предвиждат свързани с това пространство способности за сътрудничество, ако то не бъде прието на правно основание, което има връзка с посоченото пространство.
- 32 Парламентът признава, че операция „Аталанта“ и Споразумението ЕС—Танзания способстват за постигането на някои от целите на външната дейност на Съюза по член 21, параграфи 1 и 2 ДЕС. Той обаче поддържа, че когато дадена мярка има такива цели, този факт сам по себе си не означава непременно, че мярката спада изключително към областта на ОВППС. Също така, макар че укрепването на международната сигурност също е една от специфичните цели на общата политика за сигурност и отбрана, съдържанието на Споразумението ЕС—Танзания нямало връзка с нито една от специфичните задачи на тази политика, посочени в член 42, параграф 1 ДЕС и член 43, параграф 1 ДЕС. Всъщност участието на държавите членки в борбата срещу пиратството било мотивирано от заплахата, която това явление създава за вътрешната сигурност на Съюза.
- 33 В защитата си Съветът поддържа, че обжалваното решение правилно е прието на основание член 37 ДЕС и член 218, параграф 5 и параграф 6, втора алинея, първа част от изречението ДФЕС и че не е било нужно Парламентът да дава одобрение за приемането на Споразумението ЕС—Танзания, което се отнася изключително до ОВППС.

- 34 На първо място, в решение от 24 юни 2014 г., Парламент/Съвет (C-658/11, EU:C:2014:2025), постановено след подаването на разглежданата понастоящем жалба за отмяна, Съдът приел, че е допустимо член 37 ДЕС да е единственото правно основание на Решение 2011/640/ОВППС на Съвета от 12 юли 2011 година за подписването и сключването на Споразумение между Европейския съюз и Република Мавриций относно условията за прехвърляне в Република Мавриций на лица, заподозрени в пиратска дейност, и свързаното с тях иззето имущество от ръководените от Европейския съюз военноморски сили и относно третирането на заподозрените в пиратска дейност след прехвърлянето им (ОВ L 254, стр. 1), решение, чието съдържание било почти еднакво с това на обжалваното решение и което се отнасяло до подписването на споразумение със съвсем близък текст до този на Споразумението ЕС—Танзания.
- 35 На второ място, Съветът намира за неоснователни твърденията за неправилен избор на материалното правно основание за приемането на обжалваното решение. Всъщност Парламентът твърдял, че Споразумението ЕС—Танзания има две цели, първата от които е свързана с ОВППС, а втората — с областите на съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси и полицейското сътрудничество, и че съответно обжалваното решение е трябвало да бъде прието на основание както член 37 ДЕС, така и членове 82 ДФЕС и 87 ДФЕС, но същевременно не уточнявал дали втората цел е акцесорна или не. Съветът поддържа, че доколкото по делото, по което е постановено решение от 24 юни 2014 г., Парламент/Съвет (C-658/11, EU:C:2014:2025), Парламентът признал, че що се отнася до споразумението от 14 юли 2011 г. между Европейския съюз и Република Мавриций, целите на това споразумение, които не спадат към областта на ОВППС, са само акцесорни, то идентичните цели на Споразумението ЕС—Танзания също трябвало да се смятат за акцесорни. Затова правното основание на обжалваното решение бил член 37 ДЕС.
- 36 На трето място, Съветът поддържа, че обжалваното решение и Споразумението ЕС—Танзания спадат изключително към областта на ОВППС и нямат никакви акцесорни цели, които да се отнасят към съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси и полицейското сътрудничество. Споразумението ЕС—Танзания било сключено във връзка с военна операция за управление на криза по линия на ОВППС и служело на целите на борбата срещу пиратството съгласно приложимите резолюции на Съвета за сигурност, а не се отнасяло до пространството на свобода, сигурност и правосъдие в Съюза. Всъщност задържането и прехвърлянето на заподозрените в пиратски действия лица било просто последица от мисията на операция „Аталанта“ в областта на сигурността. Нещо повече, това споразумение по съдържанието си следвало да насърчава правовата държава и спазването на правата на човека и следователно напълно се вписвало в контекста на ОВППС.
- 37 Освен това борбата срещу международната престъпност спадала към областта на ОВППС. В това отношение Споразумението ЕС—Танзания нямало за цел опазване на пространството на свобода, сигурност и правосъдие, разглеждано както във вътрешен, така и във външен за Съюза аспект. По-конкретно, Споразумението не лишавало компетентните органи на държавите членки нито от правомощията им за разследване, нито от правомощията им в областта на наказателното преследване и съденето на лицата, арестувани и задържани от разположените сили в рамките на операция „Аталанта“, а по-скоро служело за предотвратяване на безнаказаността, като осигурявало възможност за прехвърляне на тези лица в държава от региона, в който се провежда операцията, когато нито един компетентен орган на държава членка не желае да води наказателното преследване срещу тях.
- 38 В репликата си Парламентът изтъква, че в решение от 24 юни 2014 г., Парламент/Съвет (C-658/11, EU:C:2014:2025) Съдът не се е произнасял по въпроса дали Решение 2011/640 е трябвало да бъде прието само на основание член 37 ДЕС, или и на основание на други разпоредби на Договорите. Макар че признава, че елиминирането на пиратството с цел защита на корабите безспорно е основната цел на операция „Аталанта“ съгласно Съвместно действие

2008/851, Парламентът поддържа, че не всички действия в рамките на тази операция винаги попадат в областта на ОВППС. В този смисъл, освен ако не се приеме, че всички сключвани от Съюза международни споразумения за прехвърляне на лица, заподозрени в престъпна дейност и заловени от въоръжените сили на държавите членки, попадат изключително в областта на ОВППС, превърлянето на заподозрени в пиратски действия лица и провеждането на наказателното преследване спрямо тях по силата на Споразумението ЕС—Танзания не бивало да се приравняват на военни действия. Поради това Споразумението ЕС—Танзания имало двойна цел и съответно трябвало да бъде прието на двойно правно основание.

- 39 В дубликата си Съветът добавя, че операция „Аталанта“ служи за укрепване на международната сигурност и се провежда в рамките на общата политика за сигурност и отбрана, а Споразумението ЕС—Танзания е сключено в изпълнение на член 12 от Съвместно действие 2008/851. Ето защо задържането и прехвърлянето на заподозрените в пиратски действия лица било резултат от изпълнението на тази задача и не съставлявало отделно действие в областта на полицейското или съдебното сътрудничество. Всъщност съгласно член 2 от Съвместно действие 2008/851 основните задачи на операция „Аталанта“ се състояли в защитата на корабите, наети от Световната програма по изхранване, и на други уязвими кораби, в упражняване на надзор над някои зони и във възпиране, предотвратяване и потушаване, включително чрез използване на сила, на пиратските действия и въоръжените грабежи в морето. За сметка на това операциите по задържане и прехвърляне на заподозрените в пиратски действия лица, по събиране на техните лични данни, по предаването на тези данни на Интерпол и по предоставянето на събраните данни относно риболовните дейности били акцесорни.
- 40 Съветът уточнява, че мерките относно пространството на свобода, сигурност и правосъдие, независимо дали са вътрешни за Съюза, или имат външно действие, трябва да са взети с цел да се осигури напредък в областта на свободата, сигурността и правосъдието в Съюза или по границите му. Споразумението ЕС—Танзания обаче нямало връзка с целите на това пространство. Всъщност при прехвърляне на заподозряно в пиратски действия лице в Танзания нито една държава членка не упражнявала юрисдикцията си. Освен това военните кораби, които попадат под изключителната юрисдикция на държавата на флага им, не могли да се смятат за част от територията на съответната държава. Също така, Парламентът не обяснявал защо пиратството да представлява заплаха за вътрешната сигурност на Съюза.
- 41 В съдебното заседание в отговор на въпрос на Съда Парламентът заявява, че ако правните основания за приемане на актове в областта на ОВППС и тези в областта на пространството на свобода, сигурност и правосъдие не могат да се съчетават поради несъвместимостта на свързаните с тях процедури, членове 82 ДФЕС и 87 ДФЕС би трябвало да са единственото правно основание на обжалваното решение.

Съображения на Съда

- 42 Когато става дума за актовете, приемани на основание на разпоредба в областта на ОВППС, Съдът е компетентен в частност на основание член 275, втора алинея, първо предложение ДФЕС и член 40 ДЕС да следи осъществяването на тази политика да не засяга прилагането на процедурите и съответния обхват на правомощията на институциите, предвидени в Договорите с оглед упражняването на правомощията на Съюза, посочени в Договора за функционирането на ЕС. Изборът на подходящо правно основание за акт на Съюза има конституционна значимост, доколкото използването на неправилно правно основание е порок, водещ до нищожност на съответния акт, в частност когато правилното правно основание предполага актът да бъде приет по различна процедура от тази, която е била следвана в действителност (вж. в този смисъл становище 2/00 от 6 декември 2001 г., EU:C:2001:664, т. 5).

- 43 Съгласно постоянната съдебна практика изборът на правното основание на даден акт на Съюза, включително на актовете, приемани с оглед на сключването на международно споразумение като обсъжданото в случая, трябва да се основава на обективни критерии, които да подлежат на съдебен контрол, сред които са целта и съдържанието на акта (вж. в този смисъл решения от 26 март 1987 г., Комисия/Съвет, 45/86, EU:C:1987:163, т. 11, от 11 юни 1991 г., Комисия/Съвет, известно като решението „Титанов диоксид“, C-300/89, EU:C:1991:244, т. 10, становище 2/00 от 6 декември 2001 г., EU:C:2001:664, т. 22 и решение от 19 юли 2012 г., Парламент/Съвет, C-130/10, EU:C:2012:472, т. 42).
- 44 Ако при преценката на даден акт на Съюза се установи, че той има две цели или е съставен от две части, като едната от целите или едната от съставните части може да бъде определена като основна, докато другата е само акцесорна, актът трябва да има едно-единствено правно основание, а именно правното основание, което съответства на основната или преобладаващата цел или съставна част. За сметка на това, по изключение, ако се установи, че актът има едновременно няколко цели или няколко неразривно свързани съставни части, без една от тях да е акцесорна по отношение на другата, поради което са приложими различни разпоредби на Договорите, такава мярка трябва да се приема на съответните различни правни основания (вж. в този смисъл решения от 10 януари 2006 г., Комисия/Парламент и Съвет, C-178/03, EU:C:2006:4, т. 42 и 43 и от 24 юни 2014 г., Парламент/Съвет, C-658/11, EU:C:2014:2025, т. 43).
- 45 На първо място, що се отнася до съдържанието на Споразумението ЕС—Танзания, следва да се констатира, че съгласно член 1 от него разпоредбите му определят условията и реда за прехвърляне в Обединена република Танзания на лицата, заподозрени в намерение да извършат, извършващи или извършили пиратски действия и задържани от EUNAVFOR, както и на свързаното с тях иззето от EUNAVFOR имущество, а също и отношението към тях след такова прехвърляне.
- 46 Съгласно членове 3 и 4 от Споразумението едно от тези условия е да се спазват общите принципи, и в частност принципът за третиране на лицата в съответствие с международните задължения в областта на правата на човека. Същото споразумение урежда и отношението към прехвърлените лица, наказателното им преследване и съдебния процес, като същевременно член 5 от него предвижда, че тези лица не могат да бъдат съдени за престъпление, максималното наказание за което е по-строго от доживотен затвор. Освен това член 6 от Споразумението предвижда да се водят досиета и да се съобщават свързаните с тези лица документи, а член 7, параграф 1 изисква в рамките на средствата и възможностите си Съюзът и EUNAVFOR да предоставят на Обединена република Танзания всякаква помощ във връзка с разследването и наказателното преследване на прехвърлените лица.
- 47 Разбира се, както отбелязва генералният адвокат в точка 60 от заключението си, ако се анализират поотделно, някои от задълженията, предвидени в Споразумението ЕС—Танзания, изглеждат на пръв поглед свързани с областите на трансграничното съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси и трансграничното полицейско сътрудничество. Въпреки това, както отбелязва и генералният адвокат, дори ако някои от разпоредбите на такова споразумение, анализирани поотделно, са сходни с правилата, които могат да бъдат приемани в някоя от областите на дейност на Съюза, това обстоятелство само по себе си не е достатъчно, за да се определи подходящото правно основание на обжалваното решение. Що се отнася конкретно до разпоредбите на Споразумението ЕС—Танзания, които се отнасят до спазването на принципите на правовата държава и правата на човека, както и до зачитането на човешкото достойнство, следва да се подчертае, че тези принципи трябва да се спазват при всяко действие на Съюза, включително в областта на ОВППС, както следва от разпоредбите на член 21, параграф 1, първа алинея, параграф 2, буква б) и параграф 3 ДЕС във връзка с член 23 ДЕС. При тези условия Споразумението следва да бъде преценено и с оглед на неговата цел.

- 48 На второ място, що се отнася до въпросната цел, в частност от съображение 3 от обжалваното решение личи, че Споразумението се сключва в изпълнение на член 12 от Съвместно действие 2008/851, което спада към областта на ОВППС, за да се даде възможност за прехвърлянето в рамките на операция „Аталанта“ на арестуваните и задържаните от EUNAVFOR лица и на иззетото имущество в трета държава, в случая — Обединена република Танзания, която е готова да упражни своята юрисдикция спрямо тези лица и това имущество. Както следва от самото заглавие на Съвместното действие, то цели да допринесе в частност за потушаването на пиратските действия и въоръжените грабежи край бреговете на Сомалия.
- 49 В този смисъл Споразумението ЕС—Танзания цели да създаде важен механизъм, допринасящ за ефективното осъществяване на целите на операция „Аталанта“, по-конкретно доколкото чрез него трайно се укрепва международното сътрудничество във връзка с потушаването на пиратските действия, като се установява правната рамка за прехвърлянето на арестуваните и задържаните лица, което позволява да се противодейства на безнаказаността по отношение на тези лица в съответствие с мандата, определен в приложимите резолюции на Съвета за сигурност.
- 50 В това отношение следва да се припомни, че в частност в точка 14 от Резолюция 1846 (2008) Съветът за сигурност призовава всички държави да си сътрудничат при определянето на компетентността и при разследването и наказателното преследване на лицата, отговорни за пиратските действия и въоръжените грабежи край бреговете на Сомалия. В отражение на сътрудничеството, предвидено в член 100 от Конвенцията на ООН по морско право, който задължава договарящите държави да си сътрудничат при преследването на пиратството в открито море, обжалваното решение за подписване и сключване на Споразумението ЕС—Танзания е прието именно като част от международните действия за борба срещу пиратството, и конкретно срещу безнаказаността на лицата, които извършват пиратски действия.
- 51 Това споразумение, сключено в изпълнение на член 12 от Съвместно действие 2008/851, е тясно свързано с операция „Аталанта“, поради което без тази операция то би било безпредметно. Доколкото е само акцесорно на действията на EUNAVFOR, Споразумението ЕС—Танзания би останало без предмет в момента, в който тези сили преустановят дейността си.
- 52 Доводът на Парламента, че без Споразумението ЕС—Танзания държавите членки биха могли сами да осигурят наказателното преследване на заловените лица, е ирелевантен, доколкото това споразумение цели в частност да засили ефективността на наказателното преследване на тези лица, като гарантира, че ще бъдат прехвърляни в Обединена република Танзания именно защото компетентната държава членка не може или не иска да упражни юрисдикцията си. Всъщност без предварителното сключване на такива споразумения за прехвърляне, изрично предвидено в член 12, параграф 3 от Съвместно действие 2008/851, за да се гарантира, че отношението към прехвърляните лица ще е в съответствие с изискванията на международното право в областта на правата на човека, нито едно арестувано от EUNAVFOR лице не би могло да бъде прехвърлено в третите държави от региона, където се провежда операция „Аталанта“, а това би могло да затрудни и дори да възпрепятства ефективното провеждане на тази операция и постигането на нейните цели.
- 53 Извън това, силите EUNAVFOR може да прехвърлят единствено заподозрени в пиратски действия лица, които самите тези сили са арестували и задържали в рамките на операция „Аталанта“. При тези условия не може да се приеме доводът на Парламента, че действията на тези военноморски сили биха могли да се разглеждат като действия на съдебните или полицейските органи на държавите членки. Всъщност посочените действия се извършват изключително в рамките на конкретна операция от областта на ОВППС, с чието изпълнение са неразривно свързани.

- 54 В този смисъл анализът на целта на Споразумението ЕС—Танзания потвърждава, че установената с него процедура за прехвърляне на арестувани или задържани от EUNAVFOR лица съставлява за Съюза средство за постигане на целите на операция „Аталанта“, а именно целите за опазване на мира и международната сигурност, в частност доколкото позволява да се предотврати безнаказаността на лицата, извършили пиратски действия.
- 55 Доколкото това споразумение в преобладаващата си част попада в областта на ОВППС, а не в областта на съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси или полицейското сътрудничество, обжалваното решение правилно е прието само на основание член 37 ДЕС. Следователно то правилно е прието по процедурата, предвидена в член 218, параграф 6, втора алинея, първа част от изречението ДФЕС.
- 56 По изложените съображения твърденията за наличие на първото отменително основание следва да се отхвърлят като неоснователни.

По второто отменително основание — нарушение на член 218, параграф 10 ДФЕС

Доводи на страните

- 57 Според Парламента задължението по член 218, параграф 10 ДФЕС, съгласно който той трябва да „получава незабавно изчерпателна информация на всички етапи на процедурата“, съставлява съществено процесуално правило, което се прилага по отношение на всички сключвани от Съюза международни споразумения, в това число тези от областта на ОВППС. Съветът допуснал нарушение на това правило, доколкото информирал Парламента само за започването на преговорите по Споразумението ЕС—Танзания — на 22 март 2010 г., и за приемането на обжалваното решение — на 19 март 2014 г., девет дни след приемането му. Освен това нито върховният представител, нито Съветът информирали редовно Парламента за преговорите преди приемането на обжалваното решение. Накрая, Съветът не съобщил на Парламента нито указанията за водене на преговорите, нито текста на решението, нито пък текста на Споразумението ЕС—Танзания.
- 58 Парламентът поддържа, че тази липса на информация му е попречила да определи политическата си линия по отношение на съдържанието на Споразумението ЕС—Танзания и по-общо да упражни парламентарен контрол над действията на Съвета. Той поддържа, че за да не се окаже, че въведеното с тази разпоредба задължение изобщо не е обвързващо, то се добавя към отделното задължение за консултиране с Парламента в областта на ОВППС съгласно член 36 ДЕС. Освен това полезното действие на член 218, параграф 10 ДФЕС щяло да бъде засегнато, ако Парламентът получава информация за преговорите и за сключването на международни споразумения едва с публикуването им в *Официален вестник на Европейския съюз*.
- 59 Съветът не оспорва становището, че последно упоменатата разпоредба се прилага и към международните споразумения, отнасящи се изключително до ОВППС, но поддържа, че в случая тя не е нарушена. В това отношение той обяснява, че Парламентът получава информация за всички релевантни решения, които той приема на основание член 218 ДФЕС, що се отнася в частност до разрешението за започване на преговори, указанията за водене на преговорите, подписването и сключването на международни споразумения и евентуално временното им прилагане.
- 60 Що се отнася до Споразумението ЕС—Танзания, Съветът най-напред отбелязва, че надлежно е съобщил на Парламента указанията за водене на преговорите. На 22 март 2010 г., датата на приемане на решението, с което е разрешено започване на преговорите, Съветът изпратил на Парламента писмо, в което обяснил, че съгласно член 12 от Съвместно действие 2008/851

трябва да се сключат споразумения за прехвърляне с някои трети държави и че е дал разрешение на върховния представител да започне преговори на основание член 37 ДЕС с известен брой държави, сред които и Обединена република Танзания. Що се отнася до съдържанието на проектоспоразумението ЕС—Танзания, обстоятелството, че Парламентът бил запознат със сключените преди това споразумения с други държави във връзка с операция „Аталанта“, му позволявало да упражни своите правомощия, които при всички случаи били ограничени, когато става дума за международни споразумения, попадащи изключително в областта на ОВППС.

- 61 По-нататък, що се отнася до това дали на Парламента са били съобщени текстът на обжалваното решение и текстът на Споразумението ЕС—Танзания, Съветът поддържа, че ограничените правомощия на Парламента в процедурата по водене на преговори и сключване на международни споразумения в областта на ОВППС са предназначени главно да му позволят да упражни контрол върху правното основание на тези споразумения и че в случая тази цел е постигната, доколкото Парламентът е бил в състояние да упражни такъв контрол след получаването на писмото на Съвета от 22 март 2010 г., с което е бил информиран за започването на преговорите. Освен това текстът на обжалваното решение и на Споразумението ЕС—Танзания били безспорно съобщени на Парламента чрез публикуването им в *Официален вестник на Европейския съюз* на 11 април 2014 г., датата, от която започва да тече срокът, в който Парламентът може да подаде жалба за отмяна на основание член 263 ДФЕС.
- 62 Накрая, Съветът поддържа, че доколкото би трябвало да се дава информация за хода на преговорите, тази задача принадлежи на върховния представител и съответно твърдението за нарушение на член 218, параграф 10 ДФЕС е неоснователно. Само за изчерпателност Съветът изтъква и довода, че в хода на преговори в областта на ОВППС е обективно невъзможно да информира Парламента за всички понякога бързи и неочаквани промени в развоя на преговорите. Той отбелязва, че при всички случаи на Парламента е съобщавана информация в по-широкия контекст на операция „Аталанта“, в който се вписва обжалваното решение.
- 63 В репликата си Парламентът признава, че Съветът „незабавно“ го е информирал по смисъла на член 218, параграф 10 ДФЕС за решението си за започване на преговорите, в деня на приемането на това решение. Той обаче поддържа, че не е бил така информиран за обжалваното решение, доколкото то му било съобщено едва девет дни след приемането му. Освен това Съветът изобщо не му съобщил текста на посоченото решение и текста на Споразумението ЕС—Танзания. Изискването Парламентът да получава „изчерпателна“ информация по смисъла на член 218, параграф 10 ДФЕС, не можело да се смята за изпълнено само защото Съветът вече е сключвал подобни споразумения. При всички случаи Парламентът не можел да упражни контрол върху правното основание на обжалваното решение, без да разполага с текст, който да му позволи да установи релевантните в това отношение факти, например целта и съдържанието на планираното споразумение. Според Парламента Съветът е трябвало да му съобщи текста на проекторешението на Съвета и текста на проектоспоразумението най-късно на 4 април 2012 г., датата, на която след приключването на преговорите съветниците по външни отношения в Съвета приемат тези текстове. След тази дата Съветът просто изчакал одобряването на проектоспоразумението от Обединена република Танзания, обстоятелство, което му било съобщено през февруари 2014 г.
- 64 Накрая, Парламентът оспорва прокарваното от Съвета разграничение между неговите задължения и тези на върховния представител, доколкото последният председателства Съвета по външни работи, състава на Съвета, който отговаря за ОВППС. Като се позовава на решение от 24 юни 2014 г., Парламент/Съвет (C-658/11, EU:C:2014:2025), Парламентът поддържа, че спазването на член 218, параграф 10 ДФЕС е условие за валидност на решението за приемане на международни споразумения и че преди приемането им Съветът е длъжен да се увери, че Парламентът е надлежно информиран.

- 65 В дубликата си Съветът посочва, че срок от няколко месеца или няколко седмици наистина не отговаря на изискването за „незабавно“ информиране на Парламента по смисъла на член 218, параграф 10 ДФЕС, но срок от няколко дни, в случая — девет, което отговаря на седем работни дни, не би могъл да се смята за неразумен.
- 66 Що се отнася до хода на преговорите преди сключването на Споразумението ЕС—Танзания, Съветът смята, че писмото му от 22 март 2010 г. е осигурило на Парламента достатъчно информация, която му е позволила най-малкото да си създаде първо мнение за правилността на посоченото от Съвета правно основание и да изрази евентуалните си съмнения по този въпрос. В това отношение Съветът добавя, че за да се смятат за изпълнени изискванията по член 218, параграф 10 ДФЕС, обстоятелството, че преди това е сключвал подобни споразумения, наистина не е достатъчно само по себе си, но е достатъчно заедно с данните, посочени в писмото му от 22 март 2010 г. Освен това Съветът отбелязва, че очертааният в писмото преговорен мандат е останал непроменен.
- 67 Що се отнася до разпределянето на задълженията между Съвета и върховния представител, Съветът признава, че върховният представител председателства Съвета по външни работи, но твърди, че той не действа в това си качество, когато представлява Съюза на преговорите по споразумения в областта на ОВППС. Затова, доколкото провеждането на преговорите било задължение на върховния представител, а не на Съвета, задължението за информиране на Парламента също можело да тежи само върху върховния представител. Освен това Съветът смята, че задължението за предоставяне на информация в хода на преговорите не може да се отнася до всеки изготвян документ или всяка преговорна сесия, нито пък до документите от подготвителните работи в Съвета. Накрая, Съветът посочва, че преди приемането на решение за сключване на международно споразумение не е длъжен да проверява дали действително е спазен член 218, параграф 10 ДФЕС и дали съответно Парламентът е бил надлежно информиран за хода на преговорите преди сключването на споразумението.

Съображения на Съда

- 68 Съгласно практиката на Съда задължението, въведено в член 218, параграф 10 ДФЕС, който гласи, че Парламентът „получава незабавно изчерпателна информация на всички етапи на процедурата“ за водене на преговори и сключване на международни споразумения, се прилага за всички процедури за сключване на международни споразумения, включително споразуменията, които се отнасят изключително до ОВППС (решение от 24 юни 2014 г., Парламент/Съвет, C-658/11, EU:C:2014:2025, т. 85). За да изпълни изискванията за яснота, съгласуваност и рационализиране, член 218 ДФЕС предвижда единна процедура с общо приложение относно воденето на преговори и сключването на международни споразумения от Съюза във всички негови области на дейност, включително ОВППС, към която, за разлика от други области, не се прилагат никакви специални процедури (вж. в този смисъл решение от 24 юни 2014 г., Парламент/Съвет, C-658/11, EU:C:2014:2025, т. 52 и 72).
- 69 Макар че несъмнено ролята, предоставена на Парламента в областта на ОВППС, остава ограничена, доколкото тази институция е изключена от процедурата за водене на преговори и сключване на споразумения, отнасящи се изключително до ОВППС, това не променя факта, че Парламентът не е лишен от всякакво право на контрол върху тази политика на Съюза (вж. в този смисъл решение от 24 юни 2014 г., Парламент/Съвет, C-658/11, EU:C:2014:2025, т. 83 и 84).
- 70 В това отношение следва да се припомни, че участието на Парламента в процеса на вземане на решения отразява на равнището на Съюза основния демократичен принцип, че народите участват при упражняването на властта чрез представително събрание (вж. в този смисъл решения от 29 октомври 1980 г., Roquette Frères/Съвет, 138/79, EU:C:1980:249, т. 33, от 11 юни 1991 г., Титанов диоксид, C-300/89, EU:C:1991:244, т. 20 и от 19 юли 2012 г., Парламент/Съвет,

C-130/10, EU:C:2012:472, т. 81). Когато става дума за процедурата за водене на преговори и сключване на международни споразумения, изискването за информиране по член 218, параграф 10 ДФЕС е изразът на този демократичен принцип, на който се основава Съюзът (вж. в този смисъл решение от 24 юни 2014 г., Парламент/Съвет, C-658/11, EU:C:2014:2025, т. 81).

- 71 Това изискване за информиране е предназначено да гарантира, че на Парламента е дадена възможност да упражни демократичен контрол върху външната дейност на Съюза, и по-специално да провери дали изборът на правното основание на дадено решение за сключване на споразумение е направен при зачитане на неговите правомощия (вж. в този смисъл решение от 24 юни 2014 г., Парламент/Съвет, C-658/11, EU:C:2014:2025, т. 79). В това отношение, макар че няма за цел да позволи на Парламента да участва в преговорите и в сключването на споразумения в областта на ОВППС, изискването той да получава незабавно изчерпателна информация, му позволява не само да се уверява в правилността на правното основание на приеманите мерки в рамките на тази политика, но и да упражнява собствените си правомощия при пълно познаване на цялата външна дейност на Съюза.
- 72 Всъщност, доколкото в съответствие с член 21, параграф 3 ДЕС Съюзът трябва да следи за съгласуваността между различните области на външната си дейност, задължението за информиране, което останалите институции носят спрямо Парламента по силата на член 218, параграф 10 ДФЕС, способства за гарантирането на единството и съгласуваността на тази дейност (вж. по аналогия, що се отнася до сътрудничеството между институциите на Съюза и държавите членки, решение от 2 юни 2005 г., Комисия/Люксембург, C-266/03, EU:C:2005:341, т. 60, становище 1/08 от 30 ноември 2009 г., EU:C:2009:739, т. 136 и решение от 20 април 2010 г., Комисия/Швеция, C-246/07, EU:C:2010:203, т. 75).
- 73 Най-напред следва да се отхвърли доводът на Съвета, че задължението за информиране на Парламента за хода на преговорите тежи върху върховния представител, а не върху самия Съвет. Всъщност, доколкото член 218, параграф 2 ДФЕС предвижда, че Съветът е компетентен да разрешава започване на преговорите, да приема указанията за водене на преговорите, да разрешава подписването и да сключва споразуменията, следва да се приеме, че пак тази институция трябва да следи за спазването на задължението по член 218, параграф 10 ДФЕС, включително в контекста на споразуменията, които се отнасят изключително до ОВППС.
- 74 В конкретния случай Парламентът упреква Съвета, на първо място, че не го е информирал за хода на преговорите, на второ място, че не му е изпратил нито окончателния текст на Споразумението ЕС—Танзания, нито този на обжалваното решение и на трето място, че го е информирал за приемането на обжалваното решение едва девет дни след приемането му.
- 75 Що се отнася най-напред до оплакването, че Съветът не е информирал Парламента за хода на преговорите, следва да се констатира, че в конкретния случай Съветът изпраща информация на Парламента само на етапа на разрешението за започване на преговорите и на етапа на приключването им. В точка 86 от решение от 24 юни 2014 г., Парламент/Съвет (C-658/11, EU:C:2014:2025) обаче Съдът постановява, че задължението по член 218, параграф 10 ДФЕС да се следи Парламентът да получава незабавно изчерпателна информация на всички етапи на процедурата за сключване на международни споразумения, се отнася и до етапите, предшествващи сключването на такова споразумение, тоест обхваща и фазата на преговорите.
- 76 В това отношение по въпроса за обхвата на информацията по смисъла на тази разпоредба трябва да се отбележи, че процедурата за водене на преговори и сключване на международни споразумения по член 218 ДФЕС обхваща в частност даването на разрешение за започване на преговори, определянето на указанията за водене на преговорите, назначаването на преговарящия от страна на Съюза и евентуално на специален комитет, приключването на

преговорите, даването на разрешение за подписване на споразумението, евентуално вземането на решение за временното му прилагане преди влизането му в сила и сключването на споразумението.

- 77 Макар че по силата на член 218, параграф 10 ДФЕС Парламентът трябва да получава информация на всички тези етапи на процедурата, все пак участието му в преговорите и сключването на споразумения е изрично изключено, когато тези споразумения попадат изключително в областта на ОВППС, което означава, че изискването за информиране не се отнася до етапите, които спадат към вътрешния подготвителен процес в Съвета. Въпреки това, както отбелязва генералният адвокат в точка 86 от заключението си, изискването за информиране на Парламента не може да бъде ограничавано само до етапите на процедурата, посочени в предходната точка от настоящото решение, а обхваща и междинните резултати, постигнати в преговорите. В това отношение, както изтъква Парламентът, това изискване за информиране е налагало Съветът да му съобщи текста на проектоспоразумението и текста на проекторешението, приети от отговарящите за преговорите съветници по външни отношения в Съвета, доколкото текстът на тези проекти е бил съобщен на танзанийските власти с оглед на сключването на споразумението.
- 78 Извън това, в конкретния случай Съветът изобщо не е информирал Парламента за хода на преговорния процес, предшествал сключването на Споразумението ЕС—Танзания, ако се изключи изпращането на писмото от 22 март 2010 г. с информацията за започването на преговорите. Доколкото упражняването на правото на парламентарен контрол е мислимо само като се вземе предвид съдържанието на самото планирано споразумение, а не с оглед на текстовете на други споразумения с евентуално сходни характеристики (вж. по аналогия решение от 6 ноември 2008 г., Парламент/Съвет, C-155/07, EU:C:2008:605, т. 74), наличието на сключени с други държави споразумения, за които Парламентът би могъл да знае, е ирелевантно в това отношение. При тези условия трябва да бъде отхвърлен доводът на Съвета, че поради наличието на такива сключени по-рано сходни споразумения Парламентът е бил достатъчно информиран за хода на преговорите, довели до сключването на Споразумението ЕС—Танзания.
- 79 По-нататък, що се отнася до оплакването, че Съветът не е изпратил на Парламента текста на Споразумението ЕС—Танзания и текста на обжалваното решение, следва да се отхвърли доводът на Съвета, че Парламентът е бил в състояние да упражни правомощията си, когато се е запознал със съдържанието на приетите текстове при публикуването им в *Официален вестник на Европейския съюз*.
- 80 Както Съдът вече е подчертавал, публикуването на решението за подписване и сключване на споразумение в *Официален вестник на Европейския съюз* не е годно да санира нарушението на член 218, параграф 10 ДФЕС. Всъщност такава публикуване е предвидено в член 297 ДФЕС и отговаря на изискванията за публичност, на които подлежи даден акт на Съюза, за да влезе в сила, докато произтичащото от член 218, параграф 10 ДФЕС изискване за информиране е предвидено, за да гарантира, че на Парламента е дадена възможност да упражни демократичен контрол върху външната дейност на Съюза, и по-специално да провери дали са спазени неговите правомощия тъкмо в резултат на избора на правното основание на дадено решение за сключване на споразумение (решение от 24 юни 2014 г., Парламент/Съвет, C-658/11, EU:C:2014:2025, т. 79).
- 81 Накрая, що се отнася до оплакването за нарушение на член 218, параграф 10 ДФЕС, доколкото Съветът късно е информирал Парламента за приемането на обжалваното решение — девет дни след приемането му, следва да се констатира, че подобен срок по принцип не отговаря на изискването Парламентът да бъде информиран „незабавно“ по смисъла на тази разпоредба.

- 82 Наистина не е изключено при определени обстоятелства информирането на Парламента в срок от няколко дни да може да се смята за „незабавно“ по смисъла на посочената разпоредба. В настоящия случай обаче, тъй като Съветът не е изпратил на Парламента нито текста на обжалваното решение, нито текста на Споразумението ЕС—Танзания, следва да се констатира, че при всички положения той не го е информирал незабавно и изчерпателно в хода на процедурата за водене на преговори и сключване на това споразумение.
- 83 От изложените по-горе съображения следва, че Съветът е нарушил член 218, параграф 10 ДФЕС.
- 84 Доколкото не е получавал незабавно изчерпателна информация на всички етапи на процедурата в съответствие с член 218, параграф 10 ДФЕС, Парламентът не е можел да упражни правото на парламентарен контрол, което Договорите му предоставят в областта на ОВППС, и евентуално да изтъкне своята гледна точка по-специално относно правилното правно основание за съответния акт. При тези обстоятелства неизпълнението на това изискване за информиране накърнява условията за изпълнение на функциите на Парламента в областта на ОВППС и следователно представлява съществено процесуално нарушение (решение от 24 юни 2014 г., Парламент/Съвет, C-658/11, EU:C:2014:2025, т. 86).
- 85 При това положение второто основание е налице и следователно обжалваното решение трябва да се отмени.

По запазването на правните последици на обжалваното решение

- 86 В случай че Съдът отмени обжалваното решение, Парламентът и Съветът, подпомагани от правителството на Обединеното кралство и от Комисията, искат правните последици на решението да бъдат запазени до приемането на ново решение.
- 87 Съгласно член 264, втора алинея ДФЕС Съдът може, ако счете за необходимо, да определи онези от правните последици на отменения акт, които трябва да се считат за окончателни.
- 88 Следва да се приеме, че отмяната на обжалваното решение, без да бъдат запазени правните му последици, би могла да възпрепятства хода на операциите, провеждани въз основа на Споразумението ЕС—Танзания, и по-специално да застраши наказателното преследване и процеса срещу арестуваните от EUNAVFOR заподозрени в пиратски действия лица.
- 89 Затова следва да се запазят правните последици на обжалваното решение, чиято отмяна се постановява с настоящото съдебно решение.

По съдебните разноски

- 90 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Съгласно параграф 3 от същия член обаче, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания, всяка страна понася направените от нея съдебни разноски.
- 91 Тъй като в случая са отхвърлени както някои от исканията на Парламента, така и някои от исканията на Съвета, следва да се постанови всеки от тях да понесе направените от него съдебни разноски.
- 92 Съгласно член 140, параграф 1 от Процедурния правилник Чешката република, Кралство Швеция, Обединеното кралство и Комисията, встъпили страни по делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

- 1) **Отменя Решение 2014/198/ОВППС на Съвета от 10 март 2014 година за подписване и сключване на Споразумението между Европейския съюз и Обединена република Танзания относно условията за прехвърляне в Обединена република Танзания на лица, заподозрени в пиратска дейност, и свързаното с тях иззето имущество от ръководените от Европейския съюз военноморски сили.**
- 2) **Запазва правните последици на Решение 2014/198.**
- 3) **Европейският парламент и Съветът на Европейския съюз понасят съответно направените от тях съдебни разноски.**
- 4) **Чешката република, Кралство Швеция, Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, както и Европейската комисия понасят направените от тях съдебни разноски.**

Подписи